



เกร็ดประวัติชีวิต พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย



พระมวงคตเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือที่บรรดาศิษยานุศิษย์เรียกกันว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นผู้ที่มีพระคุณอันยิ่งใหญ่ เป็นที่เคารพสักการะของบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ดังจะได้กล่าวถึงเกร็ดชีวิตบางตอนที่น่าสนใจของหลวงพ่อดปากน้ำ ดังนี้

คุณยายอุบาสิกาแผ้ว วัดปากน้ำภาษีเจริญ ได้เล่าว่าเมื่อหลวงพ่อดปากน้ำมีชีวิตอยู่ เวลาใดที่ท่านมีอารมณ์สบายใจ ท่านชอบนำเรื่องราวชีวิตของท่านในวัยเด็กมาเล่าให้คณะศิษย์ที่ใกล้ชิดฟัง เช่น

เมื่อท่านเป็นทารกพูดยังไม่ได้ แต่สามารถรู้เรื่องราว มีความคิด และจดจำสิ่งต่างๆ ได้ ท่านอยากรู่ว่านุชยนันพูดปลกกันได้อย่างไรบ้าง คั้นหนึ่งพี่เลี้ยงอุ้มท่านใส่สะเวยออกไปนอกชยคค ท่านจึงแหงนหน้าจันชมือไปที่ดวงจันทร ทำเสียงร้อง อ้อๆๆ.... พี่เลี้ยงเห็นท่านทำอาการดง

นั่น ก็เข้าใจว่าร้องจะเอาพระจันทร์บนฟ้า จึงพูดลอบว่า ‘โอ...โอ...จะเอาพระจันทร์หรือ เตียนะ...เตียนะ...เดี๋ยวจะไปเอามาให้’ ท่านฟังแล้วรู้ว่านี่เองคือการพูดโกหก พูดทั้งๆ ที่รู้ว่าทำไม่ได้ เป็นการโกหกชัดๆ

เมื่อเติบโตขึ้นท่านพาควายไปเลี้ยงที่ทุ่งนา เมื่อพาควายกลับบ้านขณะจีหลังควาย ท่านชอบร้องเพลงเพลงหนึ่ง จำไม่ได้ว่าจำเนื้อร้องมาจากที่ไหน แต่ชอบร้องวนเวียนซ้ำซาก ไม่รู้เบื่อ เนื้อร้องมีความว่า

‘เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อายที่ยากมันก็หลอก อายที่หยอกมันก็ลวง ทำให้จิตเป็นห่วงเป็น
ใย เลิกอยากลาหยอก รีบออกจากกาม เดินตามขันธสามเรื่อยไป
เสร็จกิจสืบท ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้’

ครั้งเมื่อท่านโตขึ้นมา พอช่วยโยมพายุเรือไปค้าขายได้ผ่านศาลเจ้าริมน้ำแห่งหนึ่ง เล่าลือกันว่าเฮี้ยนมาก ใครผ่านต้องนำสิ่งของไปเช่น ไหว้บูชา หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็คิดของท่านเองได้ว่า นี่ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระธรรม ไม่ใช่พระสงฆ์ ไม่ใช่พระรัตนตรัยสักหน่อย ทำไมจะต้องบูชาเช่นไหว้ เป็นไฉนเป็นกันเราไม่ทำ ความคิดเหล่านั้นเกิดขึ้นเอง ทั้งที่ท่านก็ไม่รู้ว่าพระรัตนตรัยมีลักษณะเป็นอย่างไร

ในที่สุดเมื่อวัยรุ่นมาถึงอายุ ๑๙ ปี ท่านต้องทำงานแทนโยม ล่องเรือข้าวไปขายต่างตำบล ซึ่งการปล้นชิงทรัพย์สินระหว่างทางมักเกิดขึ้นกับพวกคนขายข้าวเสมอ ในขณะนั้นท่านคิดว่า ‘ชีวิตนี้เป็นทุกข์นัก โจรก็ร้าย น้ำก็เขียว ใจต้องกังวลเป็นห่วงเงินทอง ไม่มีความสุขเอาเสียเลย ท่านคิดต่อไปถึงชีวิตปุ่ยาตายयरุ่นแล้วรุ่นเล่าที่ผ่านมา ล้วนแต่ต้องกระทำซ้ำซาก หากินกันอยู่แบบนี้ เราเองก็ต้องมาเป็นทุกข์ซ้ำรอย ทำแล้วก็ไม่มีอะไรวิเศษขึ้นมา ในที่สุดก็ต้องตาย ทั้งโลกนี้ไปกันจนหมด’

เมื่อได้คิดทบทวนจึงอธิษฐานจิตว่า ‘ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต’ และต่อมาท่านก็ได้บวชเมื่ออายุได้ ๒๒ ปี

เกร็ดชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำนี้ เป็นการรู้จักคิดเป็นตั้งแต่ครั้งเป็นทารกเรื่อยมาจนเติบโตใหญ่ โดยไม่ต้องมีใครสอน สอนตนเองได้ เหล่านี้ต้องมีสาเหตุมาจากอุปเพกตปญฺญุตตา บุญกุศลที่สั่งสมไว้ในชาติปางก่อน โดยเฉพาะเรื่องปัญญาบารมี หลวงพ่อดปากน้ำท่านเป็นผู้มีวาสนาบารมีเดิมแก่กล้า จึงมีความสามารถพิเศษ คือสามารถสั่งสอนและแก้ไขปัญหาให้ตนเองได้

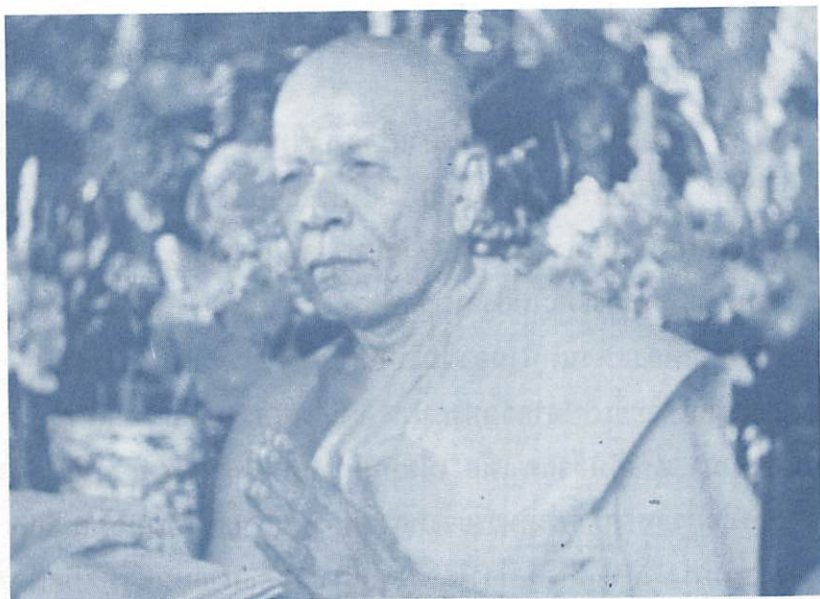
เมื่อท่านบวชแล้ว ๑๒ พรรษา ท่านก็ได้ค้นพบวิชาธรรมกายที่สูญหายไปจากโลกนี้นับพันปี โดยการปฏิบัติด้วยตัวของท่านเอง และได้สั่งสอนวิชาธรรมกายนี้ให้แก่ศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ในบรรดาศิษย์ทั้งหลาย คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ท่านก็เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งของหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านกล่าวว่า วิชาทางธรรมปฏิบัติของหลวงพ่อดท่านลุ่มลึกมาก เป็นความรู้รอบ คือรู้หมดทุกเรื่องจริงๆ สิ่งใดที่กล่าวไว้ในคัมภีร์หรือตำราทางพระพุทธศาสนาที่ไม่มีผู้ใดในยุคนี้พิสูจน์ได้ชัดเจน หลวงพ่อดปากน้ำท่านพิสูจน์ได้ และยังสามารถให้เหล่าลูกศิษย์รู้เห็นตามได้ด้วย ถ้าจะสรุปคำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำที่ได้ยินได้ฟังมาทั้งหมดก็พอแบ่งได้เป็น ๓ เรื่อง คือ

๑. เรื่องของอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์
๒. เรื่องของธรรมปฏิบัติขั้นธรรมดา
๓. เรื่องของคำสอนธรรมปฏิบัติขั้นสูง

สำหรับเรื่องแรก เรื่องของอิทธิฤทธิ์และปาฏิหาริย์ เป็นเรื่องที่น่าประทับใจ คือ

- เมื่อปีพ.ศ.๒๔๘๔ กำลังเกิดสงครามโลกครั้งที่สอง หนังสือพิมพ์สมัยนั้น ลงเรื่องหลวงพ่อดปากน้ำว่าสอนวิชามีปาฏิหาริย์มาก ครั้งใดที่เรือบินเข้าศึกทิ้งลูกระเบิดเพื่อทำลายจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ เช่น สะพานพุทธ กินบริเวณไปถึงย่านวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อประชาชนบริเวณใกล้เคียงแหงนหน้ามองขึ้นไปบนท้องฟ้า ต่างพากันเห็นแม่ชีจำนวนมากเหาะขึ้นไปจากวัดปากน้ำ ไข่มือกช่วยกันปลดลูกระเบิดที่เรือบินทิ้งลงมา เห็นกันด้วยตาเนื้อ เห็นหมดทุกคนเป็นอัศจรรย์ ทำให้เกิดข่าวเล่าลือถึงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ว่าหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านใช้แม่ชีลูกศิษย์ของท่านช่วยชาติบ้านเมืองได้ ผลที่ปรากฏก็คือเรือบินทิ้งระเบิดผิดเป้าหมายทุกครั้ง ลูกระเบิดไปตกที่ทะเล ที่แม่น้ำ ที่กร้าง ไม่มีผู้คนอยู่เสมอไป ผู้คนจึงเชื่อมั่นว่าหลวงพ่อดปากน้ำมีวิชาป้องกันภัยอันตรายทางอากาศได้ ดังนั้นพอมีสัญญาณภัยทางอากาศดังขึ้นครั้งใด ผู้คนรอบๆ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จึงไม่วิ่งหนีลงไปอยู่ในหลุมหลบภัย แต่จะพากันวิ่งเข้าไปอยู่บริเวณวัดปากน้ำแทน

- ส่วนเรื่องอิทธิฤทธิ์ของหลวงพ่อดปากน้ำเกี่ยวกับเรื่องรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ผู้คน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่กล่าวถึงกันไม่รู้จบ คุณยายอาจารย์ก็อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้น ท่านเล่าว่าคนเจ็บที่โรงพยาบาลรักษาไม่หาย ญาติมักพามาให้หลวงพ่อดรักษา หลวงพ่อดท่านมักใช้ลูกศิษย์ที่ได้วิชาธรรมกายชั้นสูงตรวจดู ถ้าเห็นว่าหมดอายุก็แจ้งให้ญาติทราบ แต่ถ้ายังไม่ถึงคราวตาย ก็ตรวจดูสาเหตุของโรคแล้วแก้ไปตามเหตุนั้นๆ ถ้าเกิดจากบาปตามมาทันทีแก้ด้วยการทำบุญใหญ่หนึ่งให้พ้น ถ้าเกิดจาก



โรคภัยก็ใช้อำนาจสมาธิแก้ไข บางทีก็ใช้ยาสมุนไพรที่ตรงกับโรครักษาให้
 หรืออย่างทีสมเด็จพระสังฆราชวัดโพธิ์ ปุ่น ปุณณสิริ) ทรงเล่าไว้ว่า วันหนึ่งมีคนมานมัสการถามหลวงพ่อดปากน้ำว่า ‘วันนี้จะมีคนมาจองกุฏิกี่หลัง’ สมเด็จพระสังฆราชในขณะนั้นเป็นพระภิกษุธรรมดา อายุยังน้อย นั่งฟังอยู่ด้วย เห็นหลวงพ่อนั่งนิ่งเพียงครู่เดียวโดยไม่ต้องหลับตาอะไร ตอบว่า ‘จะมีคนมาจอง ๔-๕ หลัง’ สมเด็จพระสังฆราชรู้สึกตกใจมาก เพราะเกรงว่า ถ้ามีผู้มาจองตามนั้นจริงก็เป็นเรื่องเสมอตัว แต่ถ้าไม่มีใครมาจองหรือจองไม่ตรงจำนวน จะเป็นเรื่องเสียหายต่อชื่อเสียงของหลวงพ่อกันเป็นอย่างยิ่ง แต่เพียงอีกครู่เดียวก็มีสตรีผู้หนึ่งมากับเพื่อน ๆ มาจองสร้างกุฏิพระ ๕ หลังจริงๆ สมเด็จพระสังฆราชจึงทรงเลื่อมใสวิชาธรรมกายของหลวงพ่อดปากน้ำตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

นอกจากนี้ในกรณีที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีงานสำคัญๆ ทางศาสนา เช่น งานมาฆบูชา วิสาขบูชา เป็นต้น ผู้ไปร่วมงานจะมองเห็นพระธรรมกายในอิริยาบถต่างๆ ปาฏิหาริย์ลอยให้เห็นด้วยตาเนื้ออยู่ในท้องฟ้า มีเห็นกันหลายคน นี่ก็เพราะอำนาจจิตของหลวงพ่อดปากน้ำที่ท่านอาราธนาพระธรรมกายจากพระนิพพานลงมาปรากฏให้เห็น

ในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์เหล่านี้ ผู้ศึกษาเล่าเรียนปริยัติธรรมเรื่องวิธีทำกรรมฐานแบบต่างๆ จึงจะทราบว่าเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์นั้น เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ฝึกสติภาวนา ฝึกสติต่างกัน ก็จะสามารถแสดงฤทธิ์ได้ต่างกันออกไป แต่หลวงพ่อดปากน้ำท่านไม่ได้มุ่งสอนให้ศิษย์ทั้งหลายของท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์เป็นสำคัญ แต่ท่านมุ่งที่จะให้ใช้วิชาธรรมกายเพื่อกำจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เลิกเวียนว่ายตายเกิด เข้าพระนิพพานให้หมด

คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำเรื่องที่ ๒ เป็นเรื่องของธรรม-ปฏิบัติขั้นธรรมดา เพื่อกำจัดกิเลสของตนเองให้เบาบางเรื่อยไป เรื่องนี้เป็นแก่นคำสอนของพระพุทธศาสนา คือหลวงพ่อดปากน้ำท่านจะสอนให้เหล่าศิษย์รู้จักตนเองว่า เป็นใคร เกิดมาทำไม และควรปฏิบัติอย่างไรกับชีวิตของตน วิธีสอนของท่านกระทำทั้ง ๒ แบบ คือให้ความรู้ทั้งทางปริยัติและทางปฏิบัติธรรม ทางปริยัติท่านจะเทศน์ให้ฟังทางปฏิบัติท่านจะอบรมให้บำเพ็ญภาวนาทางจิต โดยใช้กสิณแสงสว่างดวงแก้วใสๆ หรือพระพุทธรูปแก้วใสๆ เป็นอารมณ์ในการภาวนา เรียกว่าบริกรรมนิมิต และใช้คำพูดท่องในใจว่า ‘สัมมาอะระหัง’ เป็นบริกรรมภาวนา ทำทั้งสองอย่างไปพร้อมกันจนกว่าจิตจะหยุดนิ่งสนิท จากนั้นจึง



จะสอนธรรมปฏิบัติขั้นสูงขึ้นไป ให้เห็นดวงธรรมภายใน และกายภายในต่าง ๆ เป็นลำดับจนถึงกายสุดท้าย คือกายธรรมอรหัต

หลวงพ่от่านจะสอนให้เห็นเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก คือให้เห็นภพภูมิใกล้ ๆ ตัว แล้วจึงไกลออกไป เช่น นรก สวรรค์ จนถึงนิพพาน เพื่อปลูกศรัทธาให้ผู้ปฏิบัติเห็นวงจรชีวิตของตนเองในวัฏฏสงสาร ว่าต้องเวียนว่ายตายเกิดไปตามอำนาจบีบคั้นของกิเลส ให้เห็นว่าสิ่งที่ดีที่สุดคือต้องทำตนให้พ้นอำนาจกิเลส เลิกเวียนว่ายตายเกิดเข้านิพพานให้ได้ คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำนี้ ท่านสามารถสอนให้พิสูจน์ด้วยตนเองสามารถยืนยันด้วยตนเองได้ว่าสิ่งดังกล่าวเหล่านั้นมีอยู่จริง ๆ เป็นการพิสูจน์ที่ให้ประโยชน์สูงยิ่ง ในการสร้างความเชื่อที่ไม่คลอนแคลนในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเต็มใจที่จะปฏิบัติตามโดยไม่มีเงื่อนไข

คำสอนของหลวงพ่อดปากน้ำเรื่องที่ ๓ เป็นเรื่องของธรรมปฏิบัติขั้นสูง มักเรียกกันว่าเป็นการบำเพ็ญภาวนาระดับสูง ผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องมีบุญบารมีเก่ามาเฉพาะตน ไม่ใช่สามารถปฏิบัติกันได้ทุกคนผู้ที่ได้วิชาธรรมกายขั้นสูงนี้เท่านั้นที่สามารถรวมตัวเป็นทีม คือเป็นหมู่คณะปฏิบัติงานทางจิตภาวนาขั้นละเอียด งานดังกล่าวนี้เคยปฏิบัติกันสมัยหนึ่งแล้ว เมื่อหลวงพ่อดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่ เรียกว่า ‘การทำวิชา’ งานที่ทำนั้นหากเป็นผลสำเร็จ สรรพสัตว์ทั้งปวงจะมีความเป็นอิสระทั้งกายและใจ กายจะไม่ถูกทำลายด้วยโรคภัยไข้เจ็บหรืออันตรายต่าง ๆ ใจจะไม่ถูกกิเลสครอบงำ จะหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง และพบความสุขอันแท้จริงของชีวิต

จากคำสอนทั้งหมดของหลวงพ่อดปากน้ำที่กล่าวมานี้ ก็ให้เห็น

ท่านมีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ไม่สามารถประมาณความล้าลึกได้
ท่านมิได้เมตตาเฉพาะภพชาติปัจจุบันแต่เมตตาข้ามไปถึงภพชาติเบื้องหน้า
กระทั่งบรรลุมรรคผลนิพพาน

